

Ápolók Nemzetközi Napja – május 12.

Az Ápolók Nemzetközi Napja alkalmából köszöntjük a Szakdolgozókat!

„A hivatásszeretet motívuma az a vágy, s az a szüntelen törekvés,
hogy az ember a dolgát a lehető legjobban végezze el.”
(F. Nightingale)

Minden év május 12-én, Florence Nightingale születésének napján a világ összes ápolója ünnepli az Ápolók Nemzetközi Napját. Erről a napról hazánkban is megemlékezünk.

F. Nightingale (1820-1910) azt vallotta, hogy „meg kell ismerni az emberi természetet, a szükségleteket, tanulmányozni kell a különböző életkörülményeket és mindezen ismeretekből és tanulmányokból rendszert, elveket, módszereket kell kidolgozni és alkalmazni.”

Ő volt a krími háború hőse, a reformok kezdeményezője, három világrész tanítója, s a „lámpás hölgy”.

1907-ben, Londonban a Vöröskereszt kongresszusa ki mondta, hogy a vöröskeresztes munka is F. Nightingale tevékenységével kezdődött.

Mi ápolók tudjuk, hogy csodálatos küldetés a mi hivatásunk, hisz évtizedeken át a beteg és rászoruló embertársainkon segíthetünk. Hozzájárulunk a társadalom egészségének megőrzéséhez, a betegségek megelőzéséhez, a betegek gyógyításához, rehabilitációjához. Jelen vagyunk az egészségügyben a fogantatástól a halálig. Aktívan részt veszünk az utánpótlás nevelésében, a szakképzésben, az oktatásban egyaránt.

Nagyon nagy felelősség a rászoruló beteg ember mellé állni, nap mint nap akár a családot, a problémákat is hátrahagyva a beteget szolgálni.

Szerintem az ápolás nem más, mint „NEMES SZOLGÁLAT”, amelynek paradoxona az, hogy egyszerre van jelen egyik betegnél az öröm, a bizakodás, a másiknál pedig a nagy szenvedés, együttérzés, olykor a hozzátartozók gyászja is.

Az ápoló munkájában az öröm és a bánat elválaszthatatlan.

Egy másik emberről való gondoskodás, az ő helyzetének átélése adja az ápolói hivatás szeretetét, örömét, de nagyon sokszor a bánatát is. Mi ápolók részt vállalunk az emberek mindennapi élettevékenységéből, és ezek a tevékenységek, beavatkozások olyanok, amelyekre a legbizalmasabb helyzetekben kerül sor, hisz egy embertársunk legszemélyesebb, legbensőbb, legintimebb életszférájába avatkozunk be.

Mi ápolók tudunk kérés nélkül, halkan olyat is tenni, amire nem sokan képesek. Tudunk olvasni a beteg arcáról, megjelenésének, külsejének minden változásáról. Mi segítjük, támogatjuk a hozzátartozót és képesek vagyunk minden betegnél percenként „átváltozni”.

Az ápoló, mint személy, mint ember ugyanannyira fontos a beteg ember számára, mint azok a szükségletek, tevékenységek, amelyeket a beteg helyett – gyógyulása érdekében – az ápoló végez el.

A beteg csak akkor lehet elégedett, ha tudja, hogy bízhat az ápolójában, érzi, hogy óvó, törődő, figyelmes, szakmájukat értő szakdolgozók veszik körül, akik azonnali segítséget nyújtanak, ha szükség van rá.

A betegek megérik, ha fáradt az ápoló, várni kell a segítségre, hisz sokkal több beteget kell ellátnia a rendkívüli létszámihiány miatt. Megéri az ápoló családja is, ha fáradt, gondterhelt; tudja az ápoló is, hogy ezt a tarthatatlan helyzetet nem sokáig lehet bírni.

Elismerést és tiszteletet érdemelnek azok a kollégák, akik megszokás nélküli munkarendben, változó műszakban, többletfeladat mellett is képesek főiskolai, egyetemi tanulmányokat folytatni (saját költségen), s mindezt azért, hogy megfeleljenek az új társadalmi és szakmai kihívásoknak és nagyobb tudással járuljanak hozzá az ápolásügy előmozdításához, az ellátási színvonal emeléséhez.

Köszönet azoknak a kollégáknak, akik a távollévők helyett is helyt állnak.

Az ápolás jövője, a betegellátás minősége és az egészségügy „életben tartása” azon múlik, hogy van-e elegendő és megfelelő képzettségű, hivatása iránt elkötelezett ápoló.

A hazai példaképünk Kossuth Zsuzsanna (1817-1854), akit hősiesség, önfeláldozó viselkedése, a választott hivatásának gyakorlása alkalmassá tett az összes tábori kórház főápolónőjévé. Kossuth Lajos legfiatalabb húga fáradhatatlanul járta az országot, szervezte és ellenőrizte a katonai kórházakat, ápolta a sebesülteket, szervezte az ellátásukat.

Felhívást intézett a magyar nőkhöz, hogy ápolják a sebesülteket, szeretettel forduljanak a rászorulóknak felé.

A Magyar Ápolási Egyesület „az ápolók és az ápolói hivatás társadalmi elismertségének” emelésére létrehozta a Kossuth Zsuzsanna emlékérem és díszoklevél adományozását, melyet minden évben az Ápolók Nemzetközi Napja alkalmából adnak át.

„Én hiszem és vallom, hogy nincs még egy olyan hivatás, mint az ápolói, amit csak nagyfokú mélységes tisztelettel és önzetlen áldozattal lehet szolgálni.”

Vártok Józsefné